

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań, dnia 2 grudnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IX Wydział Gospodarczy w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Jarosław Marczewski

Protokolant: p.o. stażysty Jolanta Wenzel

po rozpoznaniu w dniu 20 listopada 2015 roku w Poznaniu

sprawy z powództwa (...) Spółka Jawna Sp. J. z siedzibą w K.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w P.

- o zapłatę

1. Zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 137.971,91 zł (sto trzydzieści siedem tysięcy dziewięćset siedemdziesiąt jeden 91/100 złotych) z ustawowymi odsetkami od kwot:

- 34264,11 zł od dnia 5 marca 2015 roku do dnia zapłaty

- 103707,80 zł od dnia 24 marca 2015 roku do dnia zapłaty.

2. Zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 10546 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSO Jarosław Marczewski

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w dniu 30 kwietnia 2015 r. powód – (...) spółka jawna **w K.** wniósł o zasądzenie od pozwanego – (...) (**obecnie (...) Spółka akcyjna w (...)**) z **siedzibą w P.** kwoty 137971,91 zł z ustawowymi odsetkami od kwot i dat szczegółowo podanych w pozwie (k. 3).

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że zgodnie z umowami zawartymi w P. w dniach: 02., 09. i 11. grudnia 2014 r., powód zobowiązał się zrealizować na rzecz pozwanej dostawy. Przedmiotem tych umów było wykonanie akcesoriów informacji wizualnej do sklepów pozwanego, wg specyfikacji zawartej w ich załącznikach oznaczonych numerem 3. Umowy zostały przez powoda wykonane, co potwierdzają protokoły odbioru sporządzone: w S. w dniu 10 grudnia 2014 r., w J. w dniach 17 grudnia 2014 r. i 13 stycznia 2015 r. oraz w C. w dniu 19 grudnia 2014 r. Prace wykonane w J. były odbierane w dwóch częściach, z których pierwsza obejmująca roboty określone w protokole z dnia 17 grudnia 2014 r. została osobno zafakturowana i w całości zapłacona przez pozwanego. W pozwie powód dochodzi się więc zapłaty za pozostałe prace ujęte w protokole z 13 stycznia 2014 r.

W związku z wykonaniem ww. umów, powód wystawił faktury obejmujące należne mu wynagrodzenie ustalone w umowach, powiększone o podatek Vat w obowiązującej wysokości 23%.

Na poczet zapłaty należności z faktury Nr (...) pozwany uregulował w dniach: 25 lutego br. kwotę 20.000 zł, 04 marca br. kwotę 7.000 zł. Do zapłaty z tej faktury pozostaje 43.552,19 zł.

Pozwany otrzymał fakturę Nr (...) w dniu 20.02.2015 r., fakturę Nr (...) w dniu 20.02.2015 r., fakturę Nr (...) w dniu 02.02.2015 r. Zgodnie z §§7 umów łączących strony, zapłata wynagrodzenia należnego dostawcy, następować miała

w terminie 30 dni od doręczenia prawidłowo wystawionej faktury VAT wraz z kopią protokołów. Protokoły w każdym wypadku doręczone zostały pozwanemu przed fakturami i tak, protokół z dnia 10 grudnia 2014 r. dotyczył faktury Nr (...), protokół z dnia 13 stycznia 2015 r. dotyczyły faktury Nr (...), protokół z dnia 19 grudnia 2014 r. dotyczył faktury Nr (...).

W swojej odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości. Przyznał jednakże, że nie kwestionuje istnienia stosunku zobowiązaniowego między stronami. Dalej wskazał, że powód nie wykazał, aby doszło do zawarcia i wykonania szeregu umów z tytułu których powód żąda od pozwanego zapłaty. Dołączone do pozwu dokumenty mają nie zawierać podpisów jakiegokolwiek osoby uprawnionej zgodnie z KRS pozwanego, do jego reprezentowania. W ocenie pozwanego powód nie wykazał, rzeczywistych zamówień i dostarczenia towaru wskazanego w fakturach. Z uwagi na to, nie jest mu należne wynagrodzenie dochodzone pozwem.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Strony prowadzą działalność gospodarczą, w ramach której nawiązały w 2014 r. współpracę handlową. Powód prowadzi działalność pod firmą (...) spółka jawna w K. w zakresie m. in. reklamy.

Pozwany prowadził w czasie współpracy stron działalność pod firmą (...) Spółka akcyjna. Ówczesnymi członkami zarządu pozwanego byli P. C. (1) i W. K. (1), a prokurentem samoistnym m.in. R. C.. Zgodnie ze wskazanym w KRS sposobem reprezentacji pozwanego, w przypadku powołania zarządu wieloosobowego do reprezentowania pozwanej spółki, w tym składania oświadczeń woli, wymagane jest współdziałanie dwóch członków zarządu albo jednego członka zarządu łącznie z prokurentem.

Od 21 kwietnia 2015r. pozwany zmienił firmę na obecną - (...) Spółka akcyjna z siedzibą w P.. Od tego też dnia spółka jest w likwidacji.

Dowód – kserokopia odpisu pełnego z KRS pozwanego (k. 252 i n.), odpis aktualny z KRS powoda (k. 14 i n.)

Zgodnie z umową zawartą w P. w dniu 2 grudnia 2014r. powód zobowiązał się, na zlecenie pozwanej, wyprodukować, dostarczyć oraz zamontować w należącym do niej obiekcie handlowym typu (...), mieszczącym się w S. przy Al. (...) – akcesoria informacji wizualnej, których spis wraz z cennikiem stanowił załącznik nr 3 do umowy stron. Pozwany zaś zobowiązał się do odebrania asortymentu i uiszczenia wynagrodzenia na rzecz powoda na warunkach określonych umową. Wynagrodzenie powoda z tytułu realizacji tej umowy miało być równe iloczynowi cen jednostkowych określonych w §3 ust. 1 oraz liczby egzemplarzy zamówionego asortymentu. Pozwany wskazał jako swojego przedstawiciela do kontaktów z powodem – M. G. (1), A. W. i Ł. K.. Pozwanego przy zawieraniu umowy reprezentował prezes zarządu P. C. (1) oraz prokurent R. C..

Dowód – umowa dostawy z 2.12.2014 wraz z zał. (k. 51 i n.)

Zgodnie z umową zawartą w P. w dniu 9 grudnia 2014r. powód zobowiązał się, na zlecenie pozwanej, wyprodukować, dostarczyć oraz zamontować w należącym do niej obiekcie handlowym typu (...), mieszczącym się J. przy ul. (...) – akcesoria informacji wizualnej, których spis wraz z cennikiem stanowił załącznik nr 3 do umowy stron. Pozwany zaś zobowiązał się do odebrania asortymentu i uiszczenia wynagrodzenia na rzecz powoda na warunkach określonych umową. Wynagrodzenie powoda z tytułu realizacji tej umowy miało być równe iloczynowi cen jednostkowych określonych w §3 ust. 1 oraz liczby egzemplarzy zamówionego asortymentu. Pozwany wskazał jako swojego przedstawiciela do kontaktów z powodem – M. G. (1), T. D. i K. C.. Pozwanego przy zawieraniu umowy reprezentował prezes zarządu P. C. (1) oraz prokurent R. C..

Dowód – umowa dostawy z 9.12.2014 wraz z zał. (k. 18 i n.).

Zgodnie z umową zawartą w P. w dniu 11 grudnia 2014r. . powód zobowiązał się, na zlecenie pozwanej, wyprodukować, dostarczyć oraz zamontować w należącym do niej obiekcie handlowym typu (...), mieszczącym się w C., przy ul. (...), – akcesoria informacji wizualnej, których spis wraz z cennikiem stanowił załącznik nr 3 do umowy

stron. Pozwany zaś zobowiązał się do odebrania asortymentu i uiszczenia wynagrodzenia na rzecz powoda na warunkach określonych umową. Wynagrodzenie powoda z tytułu realizacji tej umowy miało być równe iloczynowi cen jednostkowych określonych w §3 ust. 1 oraz liczby egzemplarzy zamówionego asortymentu. Pozwany wskazał jako swojego przedstawiciela do kontaktów z powodem – M. G. (1), K. K. i T. L.. Pozwanego przy zawieraniu umowy reprezentował prezes zarządu P. C. (1) oraz prokurent W. K. (1).

Dowód – umowa dostawy z 11.12.2014 wraz z zał. (k. 38 i n.).

Umowy zostały przez powoda wykonane, co potwierdzają protokoły odbioru sporządzone: w S. w dniu 10 grudnia 2014 r., w J. w dniach 17 grudnia 2014 r. i 13 stycznia 2015 r. oraz w C. w dniu 19 grudnia 2014 r. Protokoły te, w dniach ich sporządzenia, zatrzymał pozwany.

Prace wykonane w J. były odbierane w dwóch częściach, z których pierwsza, obejmująca roboty określone w protokole z dnia 17 grudnia 2014 r., została osobno zafakturowana i w całości zapłacona przez pozwanego.

Bezsporne, a nadto dowód – kserokopie ww. protokołów odbioru (k. 34- 36, 49, 60-61)

W związku z wykonaniem ww. umów, powód wystawił pozwanemu faktury VAT, obejmujące należne mu wynagrodzenie, ustalone zgodnie z treścią zawartych umów, powiększone o podatek Vat w wysokości 23%:

a) fakturę Nr (...) z dnia 11.12.2014 r. tytułem wynagrodzenia za prace wykonane w S., na kwotę 60.155,61 zł. Faktura ta została doręczona pozwanej spółce w dniu 20.02.2015 r. i była płatna do dnia 23.03.2015 r.

b) fakturę Nr (...) z dnia 19.12.2014 r. tytułem wynagrodzenia za prace wykonane w C. kwotę 70.552,19 zł. Faktura ta została doręczona pozwanej spółce w dniu 20.02.2015 r. i była płatna do dnia 23.03.2015 r.

c) fakturę Nr (...) z dnia 16.01.2015 r. tytułem wynagrodzenia za prace wykonane w J., na kwotę 34.264,11 zł. Faktura ta została doręczona pozwanej spółce w dniu 02.02.2015 r. i była płatna do dnia 04.03.2015 r.

Na poczet należności z faktury Nr (...), pozwany uregulował w dniu 25 lutego 2015r. kwotę 20.000 zł, a w dniu 04 marca 2015r. kwotę 7.000 zł. Do zapłaty z tej faktury pozostaje kwota 43.552,19 zł.

Faktury w imieniu pozwanego odebrała M. G. (2), upoważniona w każdej z wyżej opisanych umów stron do kontaktów z powodem.

Bezsporne, a nadto dowód – FV nr (...) (k. 17), FV (...) (k. 37), Nr (...) (k. 50), dokumenty elektroniczne z D. Bank (k. 66-67).

Pozwany nigdy nie kwestionował ilości i jakości dostarczonego jemu towaru przez powoda. Nie podnosił też, że jest on niezgodny z zamówieniem. Pozwany nie zwrócił również doręczonych przez powoda faktur VAT. Nie domagał się ich skorygowania.

Bezsporne.

Do dnia zamknięcia rozprawy pozwany nie zapłacił kwoty dochodzonej pozwem, mimo wystosowania przez powoda wezwania do zapłaty. Pismem z 22 kwietnia 2015 r. pozwany poinformował powoda o zakończeniu działalności i otwarciu likwidacji, licząc na wywiązanie się ze wszystkich zobowiązań finansowych.

bezsporne, a nadto dowód – wezwanie do zapłaty z 16.04.2015 wraz z dowodem nadania (k. 62 -64), poświadczony za zgodność z oryginałem przez pełn. powoda będącego adwokatem odpis pisma pozwanej z 22.04.2015 (k. 65).

Oceniając materiał dowodowy, Sąd nie miał żadnych zastrzeżeń do wiarygodności zgromadzonych w sprawie dokumentów. Nie noszą one śladów podrobienia, czy przerobienia, a ich treść i autentyczność nie były kwestionowane przez strony w trakcie procesu.

Natomiast moc dowodowa i wiarygodność wszystkich wymienionych wyżej dokumentów prywatnych, w rozumieniu art. 245 k.p.c., nie zostały zakwestionowane przez żadną ze stron, w szczególności przez pozwanego, a Sąd mając także na względzie stanowisko strony pozwanej przedstawione w odpowiedzi na pozew, nie znalazł podstaw do odmowy im tak wartości dowodowej jak i wiarygodności.

Sąd pominął wnioski o przesłuchanie świadków wskazanych przez powoda: M. G. (2), K. K. i I. C., albowiem strona powodowa nie podała adresów tych świadków. Strona pozwana wskazała zaś, że Ci świadkowie nie pracują już u niej, co nie budziło wątpliwości Sądu w świetle rozpoczęcia procesu likwidacji spółki. Poza tym zeznania świadka M. G. (2) na okoliczność upoważnienia do przyjęcia faktur były zbędne wobec dowodu z dokumentów – oryginałów umów stron, w której takiej upoważnienie można znaleźć.

Zeznania pozostałych świadków nie zmieniłyby rozstrzygnięcia sprawy. Osoby podpisane na umowach stron widnieją w odpisie pełnym pozwanej przedłożonym przez powódkę, jako ówczasnie upoważnione do reprezentacji pozwanego. Co więcej, umowy zostały zawarte zgodnie z zasadami reprezentacji pozwanego wynikającymi z KRS. Jeśli zaś któraś ze stron kwestionowała oryginalność lub autentyczność podpisów P. C., R. C. lub W. K. na którejkolwiek z umów, to winna wnosić o przeprowadzenie dowodu z kryminalistycznego badania pisma ręcznego, a nie dowodu z słuchania świadków (zob. M. Całkiewicz, Kryminalistyczne badania patologicznego pisma ręcznego, Warszawa 2009).

Sąd pominął również dowód z przesłuchania świadka K. C., albowiem sprawa dotyczyła rozliczenia wykonania trzech umów stron, a podany świadek miał podpisywać protokoły odbioru z 13.01.2014 i 17.12.2014, dotyczące robót w J., które to prace zostały częściowo rozliczone przez pozwanego (por. k. 34-36 i 225). Powyższa okoliczność potwierdza, zdaniem Sądu, fakt zawarcia przez strony umowy o realizację prac w obiekcie pozwanego w J. i jej wykonania przez powoda, na co wskazuje także przyjęcie przez pozwanego bez zastrzeżeń faktury VAT, obejmującej wynagrodzenie za te roboty.

Sąd zważył co następuje:

W niniejszej sprawie poza sporem pozostawał fakt, że strony łączył stosunek zobowiązaniowy – trzy umowy na podstawie których powód miał wyprodukować, dokonać dostawy oraz wykonać montaż akcesoriów informacji wizualnej w trzech obiektach pozwanej, w których prowadziła ona sklepy (...), wyszczególnionych w spisie, który wraz z cennikiem stanowił załącznik nr 3 do zawartych przez strony umów. Strony określiły wynagrodzenie w każdej z trzech umów jako iloczyn cen jednostkowych oraz liczby egzemplarzy zamówionego asortymentu.

Sąd przyjął zatem, że strony łączyły umowy o dzieło, o których mowa w art. 627 Kodeksu cywilnego, a przez które przyjmujący zamówienie (w tym wypadku powód) zobowiązuje się do wykonania oznaczonego dzieła, a zamawiający (pозwany) do zapłaty wynagrodzenia.

Rezultat tego typu umowy, jakim jest rzeczne dzieło, stanowi wytwór przyszłej i indywidualnej działalności człowieka, co odróżnia umowę o dzieło od umowy sprzedaży. Dzieło jest tu traktowane jednostkowo. Umowa o dzieło obejmuje w szczególności wytworzenie określonych przedmiotów, jak np. wykonanie prac dekoratorskich, robót stolarskich, przerobienie, naprawę i konserwację urządzeń, remont domu, sporządzenie rysunków technicznych czy bilansu itp. (por. także wyrok SN z 25 listopada 2004 r., V CK 235/04, LEX nr 148150).

Umowę o dzieło należy zaliczyć do umów wzajemnych, gdyż świadczenie przyjmującego zamówienie (wykonanie dzieła) jest odpowiednikiem świadczenia zamawiającego (zapłaty wynagrodzenia).

Zgodnie z art. 488 § 1 k.c. świadczenia będące przedmiotem zobowiązań z umów wzajemnych winny być spełnione jednocześnie, chyba że z umowy, z ustawy albo z orzeczenia Sądu lub decyzji innego właściwego organu wynika, iż jedna ze stron jest zobowiązana do wcześniejszego świadczenia.

Jeżeli świadczenia wzajemne powinny być spełnione jednocześnie, każda ze stron może powstrzymać się ze spełnieniem świadczenia, dopóki druga strona nie zaoferuje świadczenia wzajemnego (art. 488 § 2 k.c.).

W rozpoznawanej sprawie pozwany podnosił, że nie kwestionuje istnienia stosunku zobowiązaniowego pomiędzy stronami.

Mimo to, wnosząc o oddalenie powództwa w sprawie pozwany podnosił, że powód nie wykazał, że między stronami doszło do zawarcia umów z których dochodzi wynagrodzenia oraz by rzeczywiście wykonał na rzecz pozwanego ciężące na nim zobowiązania umowne.

Powyższe stanowisko pozwanego w zakresie związania stron umowami jest wewnętrznie sprzeczne, gdyż z jednej strony pozwany wskazuje, że strony łączył stosunek obligacyjny, a z drugiej podnosi, że powód tego nie wykazał.

Zgodnie z podzielanym przez Sąd Okręgowy stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym w wyroku z dnia 26 kwietnia 2007 r., II CSK 22/2007: strona powinna wypowiedzieć się szczegółowo co do konkretnych twierdzeń strony przeciwnej, zaś często stosowane w praktyce zaprzeczenie ogólne wszystkim twierdzeniom wyraźnie nie przyznaniem jest obejściem powyższego obowiązku, a co za tym idzie jest pozbawione skutków wypowiedzenia się co do twierdzeń drugiej strony i nie pozbawia Sądu możliwości skorzystania z uprawnienia przewidzianego w art. 230 k.p.c. Obowiązek wypowiedzenia się co do twierdzeń strony przeciwnej i przytoczenia własnych twierdzeń co do okoliczności faktycznych na poparcie swojego stanowiska, ma na celu zakreślenie okoliczności spornych i bezspornych między stronami, co z kolei decydująco wpływa na kierunek prowadzenia ewentualnego postępowania dowodowego. Należy więc przyjąć, że jeżeli jedna ze stron zaprzecza określonym twierdzeniom strony przeciwnej, powinna to uczynić w sposób wyraźny, a w przypadku gdy twierdzenie strony przeciwnej poparte jest określonymi dowodami, zaprzeczenie powinno być uzupełnione ustosunkowaniem się do tych dowodów. Tylko takie zaprzeczenie twierdzeniom strony przeciwnej czyni zadość obowiązkowi wynikającemu z art. 210§2 k.p.c.

Przenosząc powyższe rozważania, na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że powoływanie się przez pozwanego na nie wykazanie przez niego wykonania umów, nie mogło wywołać żadnych skutków procesowych. Pozwany nie dość, że nie zaprzeczył, że powód nie zrealizował wyżej opisanych umów, to w dodatku skupił się jedynie na kwestionowaniu wykazania roszczenia. Nie zaoferował przy tym żadnych dowodów, z których wynikałoby, że pozwany nie jest zobowiązany do uiszczenia powodowi całości wynagrodzenia dochodzonego pozwem.

W dodatku takie ogólnikowe zarzuty jak w odpowiedzi na pozew, nie wyczerpują dyspozycji z art. 210 §2 k.p.c.

Jeżeli bowiem strona chce zaprzeczyć twierdzeniom przeciwnika procesowego winna to zrobić wyraźnie, odnosząc się do konkretnych okoliczności faktycznych i przytaczając własne twierdzenia co do kwestionowanych okoliczności. Tak więc jako zaprzeczenie twierdzeniom powoda nie może być traktowany zarzut, nie udowodnienia faktu zawarcia umów, ich wykonania przez powoda oraz wysokości kwot dochodzonych pozwem.

Z uwagi na zaprezentowane przez pozwanego stanowisko należy stwierdzić, że nie zaprzeczył on twierdzeniom powoda o zawarciu przez strony trzech umów o dzieło, ich wykonaniu przez powoda i przysługiwaniu mu w związku z tym od pozwanego wynagrodzeń w kwotach dochodzonych pozwem płatnych w datach wynikających z wystawionych przez powoda faktur VAT, a przyjętych przez umocowanego pracownika pozwanego.

Konsekwencją zaprezentowanego przez pozwanego stanowiska jest stwierdzenie, że strona powodowa nie miała obowiązku przytaczania wniosków dowodowych dla wykazania istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności (wykonania zawartych umów i ich treści).

Zgodnie z art. 3 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. strony mają bowiem wprawdzie obowiązek przytaczania dowodów, jednak dotyczy to jedynie tych okoliczności, które są między nimi sporne i mają znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 227 k.p.c.).

Z uwagi na zaprezentowane przez pozwanego stanowisko, w analizowanym przypadku, na podstawie całokształtu okoliczności sprawy, w tym znajdujących się w aktach dokumentów, należało uznać twierdzenia powoda zawarte w pozwie za przyznane, a więc niewymagające dowodów (art. 230 k.p.c.).

Mimo braku po stronie powodowej obowiązku powołania dalszych dowodów na okoliczność zawarcia z pozwaną umów, wymienionych w fakturach towarów, za wskazaną w nich cenę oraz dostarczenia tych zamówionych rzeczy, powód wniósł o przeprowadzenie na te okoliczności dowodu z dokumentów oraz zeznań świadków.

Z przedłożonych przez powoda zasadniczo w oryginałach dokumentów wynika, że pozwany zawarł z powodem umowy o dzieło. Umowy te zostały podpisane przez osoby uprawnione do działania za pozwanego, zgodnie z wynikającą z KRS zasadą reprezentacji. Z umów tych wynika, że pozwany zlecił powodowi wykonanie prac obejmujących wyprodukowanie, dostawę oraz montaż w trzech obiektach pozwanej akcesoriów informacji wizualnej. Dzieła te zostały przez powoda wykonane o czym świadczą załączone do pozwu protokoły odbioru podpisane przez przedstawicieli pozwanego. Fakt wykonania przez powoda zleconych mu prac potwierdza również przedłożony - poświadczony w myśl przepisów Prawa o adwokaturze - odpis pisma pozwanej z 22 kwietnia 2015 r. W tym piśmie pozwany poinformował powoda o zakończeniu działalności i otwarciu likwidacji, licząc na wywiązanie się ze wszystkich zobowiązań finansowych. Pozwany nie zakwestionował przy tym zarówno w tym piśmie, jak i w jakiegokolwiek innej formie przed procesem okoliczności zrealizowania przez powoda powierzonych mu przez stronę pozwaną prac, za których wynagrodzenia powód dochodzi pozwem.

Należy także podkreślić, że powód, po wykonaniu ciężących na nim obowiązków umownych, wystawił pozwanemu faktury VAT, które nie zostały przez stronę pozwaną zwrócone. Pozwany nie domagał się także skorygowania tychże faktur, co będąc przedsiębiorcą, niewątpliwie uczyniłby, gdyby faktury obejmowały wynagrodzenie za prace, których powód nie zrealizował.

Z uwagi na powyższe należało stwierdzić, że skoro powód wykonał ciężące na nim obowiązki umowne, pozwany zobowiązany jest do zapłaty powodowi całości uzgodnionego wynagrodzenia, które już częściowo uiszczył przed procesem (art. 627 k.c. w zw. z art. 488§1 k.c.).

Bezspornym w sprawie było, że przed wytoczeniem powództwa pozwany zapłacił powodowi na poczet należności z faktury Nr (...) w dniu 25 lutego br. kwotę 20.000 zł, a w dniu 04 marca br. kwotę 7.000 zł.

Pozostałe należności z objętych pozwem faktur, do dnia zamknięcia rozprawy, nie zostały uiszczone.

Ze względu na to, Sąd orzekł jak w punkcie I wyroku.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 §1 i 2 k.c. zasądzając je od dni następujących po datach wskazanych na ww. fakturach jako terminy płatności; data wymagalności roszczenia nie była kwestionowana przez pozwanego w trakcie procesu.

O kosztach procesu, Sąd orzekł w punkcie II sentencji wyroku na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i art. 99 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania.

W związku z tym, że pozwany przegrał spór w całości, powinien zwrócić powodowi poniesione przez niego koszty procesu, na które składają się uiszczona opłata od pozwu w kwocie 6929 zł, wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 3.600 zł wynikające z § 6 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jednolity – Dz. U z 2013 r, poz. 461 ze zm.) oraz opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

SSO Jarosław Marczewski